

Công Tử, Cười Với Đồ Nhi Một Cái Nào!

Contents

Công Tử, Cười Với Đồ Nhi Một Cái Nào!	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Sư Phụ Lãnh Diện Chi Tình Chi Sở Khởi - Linh Hồn Thoát Xác	1
2. Quyển 1 - Chương 2: Lưu Vân Y Cốc	6
3. Quyển 1 - Chương 3: Lưu Vân Công Tử	11
4. Quyển 1 - Chương 4: Sư Phụ Mắng Chửi Người	17

Công Tử, Cười Với Đồ Nhi Một Cái Nào!

Giới thiệu

Thể loại: xuyên việt, giang hồ, sư đồ luyện, niên thượng, băng sơn ôn nhu công x hoan thoát nhị manh thụ, 1×1, HE. C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-tu-cuoi-voi-do-nhi-mot-cai-nao>

1. Quyển 1 - Chương 1: Sư Phụ Lãnh Diện Chi Tình Chi Sở Khởi - Linh Hồn Thoát Xác

Đường Đường lúc mới tỉnh lại bị hỗn loạn trong mấy phút, sau khi ôm đầu đập đánh tự ngược lần thứ n mới dần dần nhận ra được mình đang ngồi trên giường bệnh viện.

Đèn đầu giường bật sáng, vằng vặc chỉ bao phủ một không gian nhỏ, trong phòng bệnh tối tăm lặng yên không một tiếng động, kim đồng hồ trên tường mờ mờ chỉ hướng 11 giờ.

Trong yên tĩnh, một phần nhỏ ký ức trước khi hôn mê hiện lên, trong đầu tràn ngập đủ tiếng ồn ào náo động, xe bus du lịch lăn xuống chân núi, hành khách hoảng sợ hét chói tai, cánh tay vươn ra của mình, ánh mắt hoảng sợ của lão mẹ trong lòng...

Lão mẹ!!! Lão mẹ sao rồi?! Sau lưng Đường Đường đổ mồ hôi lạnh, hai tay chống dậy nhảy xuống giường, giày cũng không kịp đi vội vã chạy ra cửa, bởi vì lo lắng tình huống của lão mẹ, hoàn toàn không ý thức được động tác của mình nhanh nhẹn như chưa từng nằm trên giường bệnh.

Chờ khi hần vọt đến cửa định vươn tay mở cửa, lại bị cánh tay xuyên qua cửa của mình dọa sợ... Đến lúc nhận ra vấn đề, bước chân không kịp phanh lại đã trực tiếp đưa hần ra ngoài cửa.

Đường Đường ướt mồ hôi lạnh, trợn mắt há hốc mồm nhìn cánh cửa đóng chặt phía sau.

Trên hành lang truyền đến tiếng bước chân quen thuộc lại mang theo vài phần suy yếu, tìm Đường Đường lập tức bị nhắc lên. Sau đó, một bóng dáng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn xuất hiện tại lối rẽ.

“Lão mẹ?!” Đường Đường nhìn người phụ nữ tựa như già đi mười tuổi phía trước, vừa mừng vừa lo. Lo là bà tiêu tụy đi rất nhiều, mừng là bà chỉ có trên trán dán băng gạc, thân thể thoát nhìn có vẻ bình yên vô

sự.

Hắn vội vàng tiến lên vài bước đón mẹ: “Lão mẹ, mẹ không sao chứ? Lão mẹ? Lão mẹ?”

Đường Đường lại một lần nữa hoảng sợ nhìn tay mình xuyên qua vai mẹ. Địch! Tình huống gì đây?!

Lão mẹ hốc mắt trũng sâu tiêu tụy không chịu nổi giống như hoàn toàn không nhìn thấy hắn, lập tức đẩy cửa đi vào. Đường Đường theo sát phía sau.

Toàn bộ phòng bệnh hiện ra trước mặt, người nằm trên giường bệnh rõ ràng là chính hắn.

Mình đang nằm trên giường? Mình đang nằm trên giường! Vậy đứng chỗ này là ai? Trong đầu Đường Đường sôi trào, hắn nghĩ đến vô số khả năng: Đang nằm mơ? Linh hồn thoát xác? Hay là đã chết rồi?

Hắn vọt tới trước giường, đặt tay dưới lỗ mũi cơ thể kia. Tự mình thử hô hấp của mình, cảm giác này muốn bao nhiêu quỷ dị có bấy nhiêu quỷ dị.

Vẫn có hô hấp, ngực còn hơi hơi phập phồng... Vậy nghĩa là, mình không chết?

Đường Đường trừng mắt nhìn thân trên giường, trong đầu ông ông tác hưởng: Mình đứng ở đây là tế bào tách rời ra à?

Lão mẹ hắn ngồi bên giường, vừa rơi lệ vừa vuốt ve ảnh chụp trong tay, miệng liên miên thầm thì kể lại bao nhiêu là việc nhỏ lông gà vỏ tỏi từ nhỏ đến lớn của hắn, nữ cường nhân khí chất bất phàm tựa như trong một đêm trở thành Tường Lâm Tẩu.

(*) Tường Lâm Tẩu: Nhân vật trong tiểu thuyết “Chúc phúc” của Lỗ Tấn. Tường Lâm Tẩu là phụ nữ lao động điển hình ở nông thôn Trung Quốc cũ, thiện lương, chất phác, ngoan cường. Ở đây ý nói mẹ Đường trông nghèo khổ đi rất nhiều.

Trong ảnh là Đường Đường dưới tán cây hoa mộc trong sân sau đồn cảnh sát chụp nửa tháng trước sau khi thi đỗ đại học, lão mẹ bên cạnh cũng cười rộ rỡ giống mình, phía sau đứng một loạt các chú các anh trong đồn cảnh sát, một đám vui vẻ ra mặt, cứ như thi đỗ đại học là con cái hay anh em họ vậy, đằng trước còn có một người chiếm góc ống kính, nhếch miệng thè lưỡi rất vui vẻ.

Đường Đường muốn qua điu lão mẹ hắn, nhưng dù thử mấy lần cũng đều phí công, cuống đến vô đầu, đỏ mắt nổi điên đập tường phồng.

Không đập còn đỡ, vừa chạm vào lại càng nổi trận lôi đình, tất cả tường đều y như nhau, vừa đụng là xuyên qua. Hắn không ngừng thử đổi chỗ chạm, nhưng đều phí công, một chốc xuyên đến hành lang một chốc lại xuyên đến phòng cách vách, sau khi xuyên qua n bức tường, Đường Đường triệt để sụp đổ, đặt mông ngồi cạnh chân giường điên cuồng bứt tóc.

Nhìn ra cửa sổ, rèm che khiến hắn không nhìn rõ hình ảnh bên ngoài, chỉ có ánh đèn đường mờ mờ hắt vào chút ánh sáng mỏng manh.

Nếu xuyên qua cánh cửa sổ này, mình sẽ lơ lửng giữa không trung hay là ngã xuống tan xương nát thịt?

Đường Đường hiểu kỳ nghỉ, nhịn không được lại đứng lên đi qua đó. Hắn nhìn ngón tay từng chút đâm qua bức rèm, xuyên thấu qua tấm thủy tinh, tâm chậm rãi rơi xuống đáy vực. Kỳ thật, tình huống như này, chắc được coi là linh hồn thoát xác nhỉ?

Đang lúc tuyệt vọng, đồng hồ trên tường tích tắc một tiếng điểm đúng 12 giờ, ngoài cửa sổ đột nhiên chói lên một luồng sáng đâm vào màng mắt, kèm theo đó là một tiếng sấm vang dội. Đường Đường còn chưa kịp phản ứng, đã bị một lực đạo kéo về phía trước, rào một tiếng, tựa như là rơi vào bể bơi.

Không kịp tự hỏi, hắn liền theo bản năng bơi lên trên, nhanh chóng trồi lên mặt nước, vừa nhìn bốn phía, lập tức hít vào một hơi khí lạnh. Không khí tươi mát thần kỳ, ngẩng đầu là trời xanh không một bóng mây, bốn phía là gợn sóng lăn tăn. Thoạt nhìn giống như một hồ nước chưa bị khai phá, nước hồ trong có thể nhìn thấy đáy.

Địch! Đừng bảo đây là mình làm nhiều việc tốt quá được lên thiên đường đấy chứ.....

Hắn lắc lắc đầu, hít sâu một hơi lặn xuống nước, dựa theo phương hướng vừa rồi đi tìm, nhìn thấy một cửa động hình vuông, như là một mảnh ghép cửa sổ. Hắn nín thở bơi qua, vừa đi vào cửa động liền ngã chúi đầu xuống đất...

Phòng bệnh vẫn như trước, người nằm trên giường như trước, lão mẹ cũng như trước... Đường Đường ngồi phịch trên mặt đất nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt mà ngẩn người, nếu không phải quần áo bệnh nhân trên người ẩm ướt dính dấp, hẳn thật sự không dám tin tưởng vừa rồi mới đi bơi hồ một chuyến.

Chưa từ bỏ ý định, lại đứng lên dí mình vào cửa sổ, duỗi tay ra... lại đi vào trong hồ nước kia. Đường Đường bơi lên mặt nước, ngẩng đầu nhìn vàng mặt trời, vỗ vỗ mặt bắt buộc mình bình tĩnh, xoay người một lần nữa trở về phòng bệnh.

Lăn lộn xong chuyến này, hẳn không thể không tin tưởng, đây thật sự là linh hồn thoát xác!

Hắn đi đến bàn hộ sĩ muốn tìm một cái bút viết lại lời nhắn cho lão mẹ, kết quả ngón tay như vợ phải không khí không bắt được gì.

Bệnh viện này cách nhà hắn không xa, hắn muốn về nhà tìm quần áo thay ra bộ đồ bệnh nhân ướt đẫm, nhưng đồng quần áo này cũng giống như giấy bút, tất cả đều không cầm được.

Nghĩ đến cái hồ trước đó, hắn lại chạy vội tới bồn vệ sinh, trong bồn rửa mặt còn giữ lại chút nước, hắn chọc ngón tay vào, khuấy khuấy, không thấm chút nước nào...

CLGT! Đường Đường triệt để bùng nổ! Trừ mặt đất, hắn còn có thể chạm vào cái gì? Ủay sao không trực tiếp xuyên qua mặt đất luôn đi? Trực tiếp xuyên đến âm tào địa phủ phía dưới chơi cờ với Diêm Vương!

Làm một u hồn thật mẹ nó vất vả!

Đường Đường tức giận bắt bình trở về bệnh viện bởi lão mẹ hắn, tuy rằng lão mẹ hắn không nhìn thấy, nhưng dù sao bởi bên người bà tóm lại cũng được chút an ủi trong lòng.

Sáng sớm hôm sau khi ánh nắng đầu tiên chiếu lên đỉnh thành phố này, Đường Đường ngạc nhiên phát hiện, hắn đói bụng... Hắn, là một u hồn, thế mà lại đói bụng!!!

Tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi hắn nhìn thấy tay mình lại một lần nữa xuyên qua những món ăn không quá mỹ vị trong canteen bệnh viện, hắn ngay cả sức để khóc cũng không có. Làm một u hồn, hắn vậy mà phải gặp phải vận mệnh bị đói chết! Khi hắn nhận ra hắn còn có thể trở lại hồ nước kia uống mấy ngụm nước, chuyện càng thêm bi thảm xảy ra! Ló đầu ra khỏi cửa sổ lại chỉ nhìn thấy vườn hoa bên ngoài bệnh viện, ngón tay vươn ra cũng không thấy nước, hồ nước kia giống như phù dung sớm nở tối tàn rồi cuộc không tìm thấy nữa.

Đường Đường ủ rũ cả ngày theo đuôi lão mẹ hắn, bụng càng ngày càng đói, mãi cho đến khi đói đến choáng váng hắn mới phát hiện chỗ thần kỳ của tấm cửa sổ, nếu muốn xuyên đến hồ nước kia, phải tầm 12 giờ, mà bên kia lại là thời gian nước Mỹ, mặt trời chiếu sáng, xem ra là đang giữa trưa.

Hồ nước này quá lớn, liếc mắt nhìn thấy bốn phía đều là núi, tháp thoáng giữa màn sương mù trắng xóa, mờ ảo khó phân biệt. Hắn uống mấy ngụm nước xem như lấp bụng, bơi về hướng trông có vẻ gần bờ nhất. May là hắn từ nhỏ không ít lần xuống sông bắt cá, rất hợp với nước, không thì hồ nước lớn như vậy có thể làm hắn mệt chìm chìm.

Đi lên bờ, lại phát hiện cổ dưới chân bị dẫm gấp xuống, nhần tình Đường Đường sáng lên, nhổ một ngọn cỏ cho vào miệng ăn a ăn, đói bụng một ngày một đêm, thật sự là cỏ cũng thành mỹ vị. Hắn hưng phấn đứng lên chạy xuống triền núi, hẳn có thể cầm được sỏi đá trên núi này! Hưng phấn không ngớt!

Trong lùm cây giữa sườn núi giấu một sơn động cao bằng nửa người, hắn cúi mình đi vào, bên trong tối đen một mảnh, chân không giày soạt soạt đạp trên bùn đất ướt át, trong lòng vô cùng hồi hộp.

Dù sao cũng là u hồn, không có gì phải sợ! Bơm hơi cho bản thân xong, đợi ánh mắt thích ứng trong chốc lát hắn lại tiếp tục đi tiếp. Đại khái qua hơn nửa tiếng, phía trước mới xuất hiện ánh sáng. Đường Đường hưng phấn dựng thẳng eo, cộp một tiếng cụng đầu, phát ra tiếng vọng trong sơn động âm u.

Nếu là bình thường, hắn đã sớm nhảy dựng, nhưng hiện giờ lại thấy cực sung sướng, cụng đầu, có nghĩa là nơi đây là thật với hắn, tốt xấu có một chút hy vọng có thể tìm được đồ ăn.

Tái thế làm người a! Nhìn đường cái đông đúc trước mắt cùng tường thành cao ngất xa xa, Đường Đường nhắc tay áo hung hăng lau dòng lệ chưa xốt.

Thủ vệ cổng thành thấy hắn một thân lôi thôi mặt đầy tro bụi, tưởng ăn mày xin cơm, cũng không để ý hắn ăn mặc quái dị, vung tay lên hô quát hai tiếng liền cho hắn vào thành. Mà hắn hiện tại đang một lòng một dạ tìm ăn, cũng không để tâm đây là thiên đường tiên cảnh hay âm tào địa phủ, thân xuyên hay hồn xuyên, tóm lại, ở nơi này có thể tìm được đồ ăn, đó là nhất định! Quan trọng nhất! Chờ đến khi hắn chậm chạp phát hiện ra đây là một thời không khác, đó đã là chuyện một ngày sau.

Làm một thanh niên tiến bộ lớn lên dưới lá cờ Chủ nghĩa xã hội, một bông hoa có đạo đức có tư tưởng của Tổ quốc, loại sự tình như trộm đồ ăn trộm bánh bao là kiên quyết không thể làm! Dù cho có phải làm, cũng phải cam đoan không bị bắt bị đánh! Đường Đường bụng đói kêu vang, ánh mắt đăm đăm, nước miếng tí tách, lần thứ chín mươi chín lấy tay áo bần thủ lau lau khoe miệng, sờ sờ vùng dạ dày hôm xuống.

“Thím à, có thể cho ta một cái màn thầu hay không?” Đường Đường thật cẩn thận mở miệng xin ăn, thấy đối phương không có bất kỳ phản ứng nào, vội vàng bổ sung nói, “Ta sẽ không ăn mà không trả tiền, ta sẽ rửa bát cho người! Thật mà!” vừa mới dứt lời đột nhiên ý thức được thím bán màn thầu này hình như không có bát...

“À... ta có thể rửa lòng hấp cho người!”

Thím nhìn hắn một cái, lại nhìn thêm lần nữa. Chẳng qua lần nhìn đầu tiên dùng nửa con mắt, lần thứ hai dùng con mắt trắng, héch mũi hừ hừ: “Không xem xem bản thân bản thành bộ dạng gì, còn đòi rửa bát!”

“...” Đường Đường nhất thời cảm thấy bản thân quá tội, nghĩ đáng lẽ nên về hồ nước tắm xong rồi đến, nhưng mà, bụng thật sự đói lắm a...

“Lăn qua một bên đi!” Thím chống eo vung gậy đuổi người, “Không thấy lão nương đang bày quán à? Ảnh hưởng việc buôn bán của lão nương người bồi thường được chắc!”

Ta... deş! Đường Đường nắm chặt nắm tay, tức giận thở hổn hển mấy hơi mới nén lại được xúc động muốn đập quán. Hồ xuống đồng bằng bị chó khinh! Lão tử nhện!

Lại lết đến cửa một tửu lâu, trong tửu lâu chắc phải có bát rửa chứ nhỉ? Người nào đó thỏa thuê cười mãn nguyện, kết quả còn chưa bước được nửa bước đã bị tiểu nhị của quán đẩy ra ngoài, may mà hắn được tập luyện từ nhỏ, không thì chắc chắn sẽ giống trong TV bị đẩy ngã lăn quay ra đất, thế thì xấu hổ tố sù.

“Ăn mày bần thủ! Cút sang một đi!” Tiểu nhị đẩy người còn chưa đủ, lại há mồm mắng một chặp, vừa xoay người đã cúi đầu khom lưng, âm thanh thấp cả quãng tám, “Ôi, Đại gia ngài về ă? Thay ta vấn an Vân gia và Nhị gia, Tam gia! Người đầu, mau dẫn ngựa của Đại gia đến!”

Cùng với giọng của tiểu tư, một đôi giày thêu màu bạc bước ra cửa, vạt áo màu tím hạ xuống, che khuất hơn phân nửa đôi giày.

Đường Đường bị tiểu nhị của quán đẩy đến phát hỏa, vô lại ngồi xếp bằng trên đường cái trước tửu lâu, ánh mắt chậm rãi dọc theo tử bào đi lên, tầm mắt dừng trên khuôn mặt tươi cười tuấn mỹ bất phàm.

Phi... Đại gia? Đây không phải từ mắng chửi người sao? Đường Đường buồn cười nhìn tao bao nam (*) áo mũ chỉnh tề trước mặt. Đương nhiên, hắn sẽ không thừa nhận mắng người ta tao bao thuần túy chỉ vì xuất phát từ ghen tị, hắn cũng đã quên bản thân lúc ở trường học mình cũng tương đối là tao bao.

(*) Tao bao (): thích phô trương bề ngoài.

Vân Đại nhếch môi đối diện với Đường Đường, thu hết biểu cảm trào phúng của hắn vào đáy mắt, tựa hồ cảm thấy có chút thú vị, không khỏi tiểu ý càng đậm.

Hai người một đứng một ngồi đối mặt, rất có vài phần tư thế cao phú soái vs lùn nghèo bại.

Đường Đường vừa nghĩ đến mình là bên lùn nghèo bại, nhất thời mất hứng, nhìn khuôn mặt tươi cười của tao bao nam trước mặt mà hận không thể nhào lên in lại một dấu chân.

“Cười cái đ*t!” Đường Đường nhin không được mắng ra lời trong lòng.

“Ân, đúng là đang cười cái đ*t.” Vân Đại cười híp mắt mở miệng, âm thanh trong trẻo rất êm tai, đáng tiếc lời nói ra thô bỉ y như Đường Đường.

Đường Đường lập tức bị chọc cười, cọ cọ mũi nói: “Soái ca, tui cười không thể kiếm cơm ăn, cho ta xin hai cái màn thầu đi. Nếu ta thuận lợi sống sót, trở về tổng đà nhất định sẽ báo cáo lại đại ân đại đức của người cho bang chủ, bảo hân phong người làm một trong bát đại trưởng lão.”

“Thân xiêm y này của người ngược lại là thú vị.” Vân Đại chậm rãi nói, “Chỉ là không biết người xuất thân từ môn phái nào? Bang chủ theo lời người nói lại là cao nhân phương nào?”

Mặt Đường Đường lộ vẻ đắc ý: “Bang chủ Cái Bang Hồng lão tiền bối đã từng nghe chưa?”

“Ồ...” Vân Đại nhú mày suy tư một lúc, nói, “Chưa từng nghe nói.” Bất quá Cái Bang Cái Bang, nghe giống như có chút liên quan đến khát cái, nói không chừng là tiểu tử này bịa chuyện.

Đường Đường nhìn dáng vẻ suy tư đầy mặt nghiêm túc của hân, nhất thời không biết nói gì, tùy ý phát phát tay nói, “Huynh đệ, người đừng quản cái gì Cái Bang Thiết Bang, ta sắp chết đói rồi, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp a!”

Đang nói chuyện, một con ngựa trắng thần tuấn xinh đẹp được tiểu tư dắt tới cửa, đứng bên cạnh Đường Đường, phát ra tiếng phì phì mũi với hân. Đường Đường bị hành động này của nó làm giật mình nhảy dựng từ dưới đất lên, trừng mắt nhìn nó.

“Ta... dech!” Đường Đường hung hăng chỉ vào mũi nó, nhìn vào cặp mắt to sáng lờ lờ kia, đột nhiên cảm thấy thập phần buồn bực, mình trừng mắt với súc sinh làm cái gì? Ngón tay run run không thú vị rút về.

Vân Đại tiến lên dẫn ngựa, nghiêng đầu nhìn Đường Đường, thấy bộ dạng lôi thôi xanh xao vàng vọt của hân thật có chút không đành lòng, thở dài đưa tay vào trong áo.

Mặt Đường Đường lập tức sáng rực lên, không chớp lấy một cái nhìn tay hân chằm chằm.

Vân Đại khua khoắng một trận, rút tay không ra, “Ai nha” một tiếng, mặt đầy vô tội nói: “Sao lại tiêu hết bạc mất rồi?”

“...” Mặt Đường Đường nhất thời như bị ném mười quả trứng thối.

Đói bụng không sao, bị khinh bỉ cũng không sao, nhưng lão tử hận nhất là bị người lừa giỡn! Con người lửa giận ngập trời lại bị đối hữu khí vô lực cuối cùng dùng một chút khí lực còn sót lại hung hăng hướng về phía bàn chân người ta, nâng chân lên giẫm mạnh một cái.

“Áuuuuu...” Vân Đại bất ngờ không kịp phòng bị, chân một trận đau nhức, cau mày một tay chỉ thẳng vào mũi hân, không ngừng run rẩy như phát điên, “Oắt... Oắt con!”

“Dám lừa giỡn lão tử người ! Đạp người một cước còn nhẹ!” Đường Đường bày ra tư thế lưu manh mắng một chập, xoay người khí phách hiên ngang hùng dũng oai vệ bỏ đi.

Vân Đại vừa tức vừa buồn cười, đá đá chân nhào lên lưng ngựa buồn bực cười: “Dĩ tiểu tử từ đâu đến? Ai lừa giỡn người? Không có bạc còn có đồng tiền nha, nhưng là chính người không cần...”

Lời này Đường Đường không nghe thấy, người đã đi xa. Hân nhin đói tìm kiếm tới lui nửa ngày mà vẫn không tìm được đồ ăn, cuối cùng đứng trước một quán mỳ vằn thắn nuốt nước miếng, bắt đầu cân nhắc có nên mượn đồ đánh lửa đến bờ sông bắt mấy con cá nướng ăn không.

Một con ngựa trắng thông thả thông thả bước đến, đứng bên cạnh hân. Đường Đường hiếu kỳ ngẩng đầu, vừa mới thấy người, sắc mặt lập tức co quắp, quay ngoắt đi.

“Cho hân một bát vằn thắn, tiền thừa đưa hân.” Vân Đại đặt tiền lên cái bàn trước mặt chủ quán, chỉ chỉ Đường Đường.

“Rõ ràng là có tiền...” Đường Đường được hân bố thí mặt cũng dịu đi chút, lại sĩ diện ngại nói lời cảm ơn, cúi đầu đá đá mấy viên gạch dưới chân.

Vân Đại liếc nhìn bàn chân trần bẩn thỉu của hắn, chặc một tiếng gật đầu nói: “Thân thủ không tệ!” Nói xong cong khoe miệng một cái, khẽ quát một tiếng giục ngựa đi xa, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Người tốt! Thế gian này vẫn còn người tốt tồn tại a! Đường Đường triệt để quên mất khó chịu lúc trước, cảm động đến rơi nước mắt nhìn một đường bụi cát vó ngựa đập ra, cảm khái một lúc mới đột nhiên quay đầu nói với chủ quán: “Còn thừa bao nhiêu tiền?”

Ông chủ cầm lấy ba xu nhỏ trên bàn lắc lắc với hắn, lại tung trong tay hai cái mới nhét vào trong ngực, cười ha hả nói: “Vừa tròn ba quan, không thừa không thiếu. Văn thần nơi này của ta là ba quan tiền một bát, không dư.”

Lòng cảm kích nháy mắt tan thành mây khói...

Ôm bát văn thần, một bên húp sùm sụp, một bên ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà tao bao áo tím. Trong đầu đột nhiên nhớ đến một quảng cáo phi thường xa xăm: “Bột mè đen nàoooo... Bột mè đen đoiiii...” (1)

Đường Đường nhìn chằm chằm cái bát không còn lấy một giọt, do dự có nên bắt chước thằng bé trong quảng cáo kia cầm bát lên liếm một lần hay không. Nghĩ một lúc cảm thấy rất mất mặt, rốt cuộc ý do vị tấn (*) buông bát.

(*) ý do vị tấn: vẫn chưa thỏa mãn hẳn, vẫn còn thèm thuồng

(1) Quảng cáo bột mè đen mà bạn Đường nhắc đến. Ý Đường Đường là mình trông đói khát y như thằng bé trong quảng cáo:))

2. Quyển 1 - Chương 2: Lưu Vân Y Cốc

Khi đói khát lại đột kích lần nữa, Đường Đường triệt để ném sạch tiết tháo (*) thanh niên tốt của chủ nghĩa xã hội khoa học, bắt đầu kiếp sống ăn trộm bí đất. Kể cấp cũng có đạo của kẻ cắp, đương nhiên, “đạo” này không phải là đạo đức, mà chỉ là phương pháp, sách lược.

(*) tiết tháo: Chí khí cương trực và trong sạch.

(**) (đạo) vừa có nghĩa là ‘đạo đức’ vừa có nghĩa là ‘phương pháp’

Đường Đường không trộm quá nhiều lần ở một nơi, thường thường là bên này trộm bánh bao, bên kia chôm bánh đậu, bị người phát hiện liền nhét đồ vào trong lòng chạy một mạch như điên ra ngoài thành, dựa vào cây điều hòa nhịp thở rồi đặt mông ngồi xuống từ từ ăn.

Vào lần thứ hai trộm đồ bị người đuổi theo chạy ra ngoài thành, cắn bánh bao nhìn về cửa thành phía xa, hắn rốt cục ý thức được, nơi đây là cổ đại, hoặc là thời cổ đại của một thời không khác. Mặc kệ đây là nơi nào, hắn ở đây hoàn toàn không giống u hồn, có thể được người khác nhìn thấy, có thể chạm vào mọi vật, có thể ăn, không khác gì người bình thường. Như vậy là hắn thỏa mãn lắm rồi.

Có lẽ về sau tìm một công việc sinh sống, rồi định kỳ trở về thời không của hắn nghiên cứu, nghĩ biện pháp cứu tinh bản thân đang nằm trên giường. Tuy rằng bác sĩ cũng chưa có biện pháp giúp hắn tỉnh lại, nhưng ôm hy vọng như vậy dù sao cũng khiến người dễ chịu hơn một chút. Cũng không biết sau khi thân thể kia tỉnh lại, mình đây sẽ đi đâu, linh hồn hợp nhất? Hay là hoàn toàn biến mất? Mặc kệ, dù sao đều là mình, trước cứ như vậy đã! Chỉ cần hắn vẫn còn một hơi thì không thể quá bi quan.

“Vật nhỏ, từ đâu đến a? Mặc cổ cổ quái quái! Biết ai là địa đầu ở đây không?” Một đạo thanh âm khàn khàn đột nhiên vang lên, mang theo mười phần khinh miệt và khiêu khích.

Đường Đường ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hai tráng hán lôi thôi thô kệch trước mặt. Vừa rồi quá mức thất thần, không phát hiện có người đi tới. Nhìn hóa trang của hai người này, xem ra cũng là khát cái.

Cũng? Đường Đường tự bị chính mình dọa nhảy dựng. Hai người này giống như hai mặt gương, hần nhìn bọn họ như thấy được dáng vẻ lôi thôi của chính mình. Lại nói tiếp, hần đã ba bốn ngày rồi không tắm rửa, có lẽ kỳ một cái là có thể kỳ ra cả một tảng ghét lớn. Không được! Tẹo nữa ăn xong bánh bao phải về cái hồ kia kỳ cọ tắm rửa thật kỹ!

Thấy hần vẫn ngẩn người tại chỗ, một hán tử trong đó bất mãn trừng mắt gào lên: “Oắt con! Thật sự là không biết điều! Còn không mau lấy bánh bao trong lòng ra hiểu kính ông nội người?”

Đường Đường vốn đang chuẩn bị cọt nhả tán dóc với bọn họ một phen, đột nhiên nghe thấy hai chữ “bánh bao”, lập tức nhảy dựng lên, gắt gao che bảo bối được cất giấu trong ngực, cảnh giác trừng bọn họ: “Muốn ăn thì tự mình nghĩ biện pháp!”

“Lời của ta ông nội người nói chính là biện pháp! Mau thành thật giao bánh bao ra đây!” Một hán tử khác xắn tay áo tiến lên hai bước, từ trên cao nhìn xuống hần, “Đừng tưởng rằng lão tử không nhìn thấy, người hôm nay trộm ba cái bánh bao hai cái bánh mì. Theo quy củ cũ, giao mấy thứ kia ra đây, chúng ta còn có thể phát phát thiện tâm để lại miếng bánh cho người.”

“Quy củ cũ?” Địch! Quả nhiên là địa đầu xà! Đường Đường giận quá hóa cười, “Ai đặt ra quy củ? Hồng bang chủ đã nói vùng này về tay ta quản, khi nào đến phiên hai người các người vung tay múa chân?”

“Hồng bang chủ?” Hai đại hán hai mặt nhìn nhau.

Đường Đường thừa dịp bọn họ ngây người nhanh chân chạy biến, hần gần đây chạy quen, gặp được loại việc này phản ứng đầu tiên chính là vắt chân chạy như điên, phản ứng nhanh nhẹn không khác gì thỏ.

“Này! Đừng có chạy!” Hai người lấy lại tinh thần vội vung tay đuổi theo, một người trong đó nhảy lên, lộn mèo mấy phát đã rơi xuống trước mặt Đường Đường, thành công chặn đứng đường đi của hần.

Đường Đường bóp trán thở dài: “Đừng nói với mình đây là khinh công...” Nghĩ mình là ai a, có công phu thì đi làm xiếc đi, lại đi giành đồ của người cùng đường!

Người chặn đường nọ bước tới gần, vươn tay muốn giật đồ từ trong lòng hần ra. Đường Đường phản ứng rất là nhanh nhẹn, trượt theo cánh tay đưa tới nghiêng người thoát khỏi móng vuốt của hần.

Người nọ không ngờ tay chân hần linh hoạt như vậy, nhất thời cảm thấy có mấy phần thú vị, “hê” một tiếng, ngoắc đồng bọn hai người đồng loạt ra trận.

Hai đám khó địch nổi bốn tay, Đường Đường mắt thấy tránh không thoát, xem xét chuẩn cơ hội bắt lấy tay một người kéo về phía mình, nâng chân, xoay người, vặn mình, phiêu phiêu lượn lượn quãng một phát qua vai, người nọ giống như rùa ngã lăn ra đất kêu oai oái.

“Người béo quá! Lão tử suýt chút nữa bị rút gân!” Đường Đường vẩy vẩy tay, dư quang đảo đến người còn lại đang nhào tới, nhắc chân đạp một cú lên bàn chân to của hần, nghiêng người gập khuỷu tay, liên tục thụi vào bụng hần, trong lúc người nọ còn đang thống khổ nhíu mày chưa kịp kêu ra tiếng, lại huy nắm đấm hung hăng tống vào cằm hần.

Người nọ bị đánh cho ngửa mặt về phía sau, thẳng tắp ngã xuống đất, làm tung lên cả một đồng tro bụi.

Tráng hán ngã xuống lúc trước từ dưới đất đứng lên, hung hăng phun ra mấy ngụm nước miếng, trừng mắt về phía Đường Đường như trừng kẻ thù giết cha.

Đường Đường bị dọa nhảy dựng, không đến mức vậy chứ? Chỉ vì hai cái bánh bao?

Kỳ thật đâu còn là vấn đề bánh bao, hoàn toàn chỉ là vấn đề mặt mũi. Hai người bọn họ dù sao trong đám người lưu lạc cũng được coi như là ông chúa, dậm chân một cái là có người đến đám vai bóp chân, đã khi nào phải nếm qua loại thiệt này?

Người nọ đỏ mắt “xoẹt” một tiếng rút từ bên hông ra một bả đao khoa tay múa chân chém xuống đất.

“Phi...” Đường Đường không nhịn được cười, một tay chỉ vào bả đao tối như mực kia, nói, “Huynh đệ, chờ ta kiếm tiền mua cho người hòn đá mài đao đi. Nhìn xem cái đao nát này của người, đều rỉ thành than rồi.”

Mặt người nọ nhất thời đen đến có thể sánh bằng bả đao kia của hắn, hét lớn một tiếng vung đao chém tới eo Đường Đường.

Đùa mà thành thật à? Đường Đường giật mình một cái nhanh chóng lui ra, lại đột nhiên tiến về phía người nọ, đến gần mạnh nhắc chân đá cho cổ tay hắn run lên, đao leng keng bị đánh rơi xuống đất.

Người nọ nhất thời hơi há hốc mồm, nghĩ rằng người này thủ pháp kỳ dị, liệu không phải là cao thủ đây chứ? Lão tử trước nay chỉ bắt nạt ăn mày trong địa bàn, chưa từng chọc đến võ lâm môn phái nào a! Tiểu tử này nói Hồng bang chủ gì đó, chẳng lẽ thật sự là cao nhân ẩn cư trên giang hồ?

Vừa nghĩ như vậy, hắn nhất thời có chút không biết làm sao, động tác cũng bắt đầu sợ bóng sợ gió. Mà đồng bọn của hắn cũng hiển nhiên là nghĩ giống hắn. Vì thế hai người một ôm bụng, một che cổ tay, lấy Đường Đường làm tâm, lấy khoảng cách ba bước làm bán kính bắt đầu thi triển Thái Cực.

Đường Đường hai tay xoa thắt lưng toét miệng nở nụ cười hai tiếng, đến khi hai người kia đi đến vòng thứ ba lại dần dần không cười nổi nữa.

Hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo với mấy công phu quyền cước này, đồng thời cũng kiêu ngạo vì lão ba anh hùng của hắn. Nhưng lão ba hắn đã không còn, mà hắn hiện tại lại rơi vào bước hoàn cảnh này, cũng chỉ có những chiêu thức ấy còn có thể giữ lại làm kỷ niệm...

“Lão tử muốn đi tắm rửa, không chơi với các ngươi nữa!” Đường Đường mắt sạch hứng thú phẩy tay vỗ vỗ mông, xoay người bỏ đi.

“Bốp, bốp bốp!” Ba tiếng vỗ tay chậm rãi vang lên sau người. Một con ngựa trắng cao to từ trong rừng đi ra, bên trên ngồi một người, đang nhếch môi tựa tiểu phi tiểu nhàn nhìn hắn, “Tiểu quỷ, thân thủ không tệ!”

“Hừ! Là người a!” thấy rõ người tới, Đường Đường nhịn không được nghiêng răng nghiêng lợi với sự keo kiệt của hắn, lại nghĩ người ta dù sao cũng từng hảo tâm giúp mình, đành không được tự nhiên ôm ôm quyền, “Cảm ơn bất kỳ ân đức nào trước!” Nói xong không đợi người nọ phản ứng liền nhắc chân đi về phía hồ.

Vân Đại nhíu mày, giục ngựa chậm rãi đuổi theo.

Hai tráng hán kia nhìn thấy ngọc bội trong suốt sáng bóng bên hông Vân Đại, liếc nhau một cái, im lặng không lên tiếng nhặt bả đao nát dưới đất lên nữa.

“Người đi theo ta làm gì?” Đường Đường lé mắt nhìn hắn. Địch! Con ngựa này thật sự là cao lớn uy mãnh, nói mấy câu còn phải ngưỡng cổ, rất thua khí thế.

“Tiện đường thôi.” Vân Đại lập tức ngồi ngay ngắn, ung dung đáp.

Nói là tiện đường, quả nhiên tiện đường, qua hai lộ khẩu vẫn còn cùng trên một con đường không nhanh không chậm đi theo. Đường Đường không kiên nhẫn nhíu mày nhìn hắn.

“Nhìn người thì đúng thật là người Trung Nguyên. Bất quá theo ta được biết, Trung Nguyên cũng không có môn phái nào tóc cắt ngắn như vậy.” Vân Đại xoay người trên lưng ngựa, khoanh tay cười tủm tỉm đánh giá hắn, “Tiểu quỷ, ngươi từ đâu đến?”

“Từ phương Bắc.” Đường Đường thuận miệng nói, thấy hắn ngồi nghiêng trên lưng ngựa vẫn có thể ngồi vững, không khỏi kinh hãi một trận, người này tuyệt đối không thể so với hai bao cỏ vừa rồi kia.

“Đi đến đâu?”

“Đi về phía Nam.” Thân thủ như vậy mà lại có thể bị mình một cước đạp trúng, thật sự là đủ thần kỳ. Trong lòng Đường Đường nở nụ cười hai tiếng.

“Lộ phí còn không có, người định đi như thế nào?”

“Ta được Hồng lão bang chủ phái đi thị sát phân đà các nơi, đi đến đâu cũng sẽ có người đón gió cho ta, không cần lộ phí.” Đường Đường quyết định bôi đen hoàn toàn lão nhân gia Hồng Thất Công.

“Ồ...” Vân Đại ý vị thâm trường liếc mắt nhìn hắn, “Thì ra nghề của quý phái là đầu trộm đuôi cướp.”

“Cái gì mà đầu trộm đuôi cướp! Chẳng phải là mấy miếng ăn thôi sao! Có cần nói khó nghe vậy hay không a!” Đường Đường nổi trận lôi đình.

“Àu... Quả nhiên là trộm...”

“Này! Người rút cuộc muốn làm gì! Ta ăn trộm hay không liên quan gì đến người!”

“Sao lại không liên quan đến ta?”

Àn? Đường Đường hồ nghi nhìn về phía hắn.

Khóe miệng Vân Đại hơi cong lên, đột nhiên vỗ yên ngựa một cái bật người nhảy lên, ra tay như điện vượn về phía hắn.

Đường Đường còn chưa kịp nhìn rõ đã cảm thấy gáy áo bị nhấc lên, lập tức chân cách mặt đất, một trận thiên toàn địa chuyển, đợi đến lúc phản ứng lại được, người đã giống bao tải to bị treo ngang trên lưng ngựa!

Vân Đại nhẹ nhàng nhảy lên ngựa, ngồi sau hắn, gõ hai phát lên gáy hắn như gõ mõ.

“Khốn kiếp!” Đường Đường giãy dụa muốn ngồi dậy, đáng tiếc thân thủ hắn có nhanh nhẹn nữa cũng hoàn toàn xa lạ đối với ngựa, vốn trên người đã không có bao nhiêu thịt, nằm trên lưng ngựa cột sống còn bị lôi lôi kéo kéo, xương cốt bị đè ép, làm hắn đau đến kêu oai oái.

Vật vả nửa ngày, hắn rút cuộc tìm được một vài biện pháp, khế nắn một túm bờm ngựa, tay và chân cùng dùng lực chậm rãi trượt, hy vọng mượn lực xoay người chín mươi độ, dù có úp sấp, ít nhất cũng không thể treo ngang!

Đang lúc sắp đại công cáo thành, lưng đột nhiên bị ép xuống mấy tầng áp lực. Ngón tay Vân Đại nhẹ nhàng điểm lên lưng hắn, lại nặng như cả mười viên gạch chồng lên.

“Này! Đủ rồi!” Đường Đường quay đầu căm tức nhìn hắn, “Người rút cuộc muốn thế nào?”

Vân Đại cười tủm tỉm nói với hắn: “Người trộm đồ, đương nhiên là phải bắt người đi báo quan.”

Trung thực người liền thua! Loại lời quỷ này chỉ dọa được trẻ con, rõ ràng càng ngày càng cách xa cổng, quan ở đâu ra?

Đường Đường bắt đầu thống khổ hừ một tiếng, không có sức cãi nhau với hắn, bất mãn hờn hển: “Có nhân quyền hay không a... Ta sắp chết rồi... Lão ba lão mẹ... Con trai bất hiếu a... Chưa học Đại học, cũng chưa từng yêu sớm, tên khốn kiếp Tần Kỳ Phạm thiếu ta năm mươi đồng còn chưa đòi lại được, lão tử ta sao có thể cứ như vậy tiếc nuối buông tay nhân gian...”

Vân Đại nhìn hắn sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, bất lấy cổ tay hắn bóp bóp, đuôi lông mày nhướn lên: “Người luyện cái công phu mèo ba chân gì vậy? Tại sao một chút nội lực cũng không có?”

“Công cái gì phu... Nội cái gì lực... Muội người (*) a...” Đường Đường vô lực hừ hừ.

(*) Nguyên văn: (Ni mèi – em gái mày), được đọc trại từ (ni ma – mẹ mày)

Vân Đại kéo áo nhấc người lên, lần này rút cục để hắn ngồi lên ngựa. Mông vừa đặt xuống, Vân Đại đột nhiên vung roi, “Giá” một tiếng, con ngựa vung chân chạy như điên về phía trước.

“A a a a... Cứu mạng a a a...!!!” Đường Đường bị ngựa đột nhiên tăng tốc vung ngã ra sau, đập vào ngực Vân Đại. Vân Đại ngược lại là không có cảm giác gì, còn hắn thì bị đập cho sao bay tứ tung.

Đường Đường từ bé đến lớn lần đầu tiên cưỡi ngựa bị ngựa lắc cho thất điên bát đảo, trong dạ dày một trận cuộn trào, suýt nữa phun chút bánh bao còn chưa tiêu hóa hết ra, rạp trên lưng ngựa ôm chặt cổ ngựa chết cũng không buông, oai oái kêu to suốt một đường.

Vân Đại bị hắn làm cho đau đầu, không thể nhịn được nữa đành phải giảm chậm tốc độ ngựa.

Đường Đường ôm cổ ngựa lau mồ hôi, lòng còn sợ hãi.

“Đại hiệp, người muốn đưa ta đi đâu a? Buồn người cũng không buồn lớn tuổi như ta chứ?”

Vân Đại vỗ vỗ gáy hắn, cười tủm tỉm nói: “Tuổi quả thật không coi là nhỏ, bắt quá nhìn thân mình xương cốt này của người, trụ cột cũng coi như không tệ, biết tận dụng thời gian thì không muộn.”

“Biết tận dụng thời gian thì không muộn cái gì?” Đường Đường quay đầu nhìn hắn. Hắn quay đầu cười tủm tỉm ngắm phong cảnh.

“Này! Người mau nói rõ ràng!”

“Đến rồi sẽ biết.”

“Đến đâu a?”

“Ta nói tên lại như thế nào? Người biết à?” Vân Đại quay đầu nhìn thẳng hắn.

“Ách...” Đường Đường vô có chột dạ một trận, xua tay nói, “Ta là người ngoài, ha ha, đúng, người ngoài, người không cần phải nói.”

Vân Đại mỉm cười, không nói gì thêm.

Khi sơn động quen thuộc xuất hiện trước mắt, nhãn tình Đường Đường sáng lên, phải nhớ chính xác vị trí sơn động này, không thì không tìm được hồ nước kia, khóc đến chết cũng không thể quay về.

Hắn trang mô tác dạng khụ một tiếng, ngón tay chỉ lung tung bốn phía, nói: “Nơi này thật đẹp a! Khụ... Nơi chúng ta cần đi cách nơi này có xa không?”

“Không xa, sắp đến rồi.”

Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi...

“Tôn tính đại danh của đại hiệp a?” Đường Đường bắt đầu bắt chuyện.

“Lát nữa sẽ biết.”

“Nga nga, vậy đại hiệp người là người môn phái nào a?”

“Lát nữa sẽ biết.”

“Đại hiệp, người muốn dẫn ta đến đại bản doanh của người sao? Nơi đó cô mỹ nữ không?”

Vân Đại như cười như không nhìn hắn một cái, nói: “Lát nữa sẽ biết.”

“...” Đường Đường đột nhiên cảm thấy, nằm sắp xuống đếm bờm ngựa có bao nhiêu sợi còn thú vị hơn...

Khi hắn đếm tới không biết là sợi thứ ba trăm ba mươi tám hay là bốn trăm bốn mươi tám, Vân Đại thẳng ngựa, nhẹ phiêu phiêu nhảy xuống đất.

“Đến rồi.” Vân Đại ghì cương ngựa, vỗ vỗ tay, quay đầu cười tủm tỉm nhìn hắn.

Ấn? Đường Đường từ trong cơn buồn ngủ ngẩng đầu, dụi dụi mắt, đến khi nhìn thấy sắc xanh mơn mơn trước mặt, đôi mắt xinh đẹp nhất thời trờ thành hai trái cà chua.

Trước mắt là một mảnh sơn cốc sinh cơ dạt dào, xung quanh là rừng trúc ngọn cao ngọn thấp, cả viện tử toàn bộ đều được dựng từ trúc... Đây là một thế giới trúc a! Bên cạnh còn có thể loáng thoáng nhìn thấy một mảnh ao hồ, bốn phía quần sơn vù nhiều (*)... Nhân gian tiên cảnh là đây đúng không?

(*) quần sơn vù nhiều: nhiều dãy núi nối liền có sương mù bao phủ

Đẹp quá! Thật là biết hưởng thụ! Rất mẹ nó thích hợp ẩn cư! Không có việc gì chèo thuyền trên hồ, lại thêm khúc thủy lưu thương (*) gì đó, quả thực là tháng ngày thần tiên a!

(*) Khúc thủy lưu thương: là tập tục cổ xưa của Trung Quốc vào ngày đập thanh tháng ba âm lịch, mọi người ngồi hai bên bờ sông, dùng một loại “thương” – tức loại công cụ uống rượu thời cổ, nhẹ để trôi theo dòng nước tính từ đầu dòng, hễ chung rượu đặc biệt này trôi đến bên ai, thì người đó phải uống. Thường sau đó những nhà quyền quý hoặc giới văn thơ thường ngồi trong đình viện dùng lối này uống rượu làm thơ.

Đường Đường hăm mộ không thôi, chảy dài nhìn từ trên xuống dưới từ trái sang phải hết cảnh đẹp trước mặt, đương nhiên, hẳn rất muốn lại xem từ trong ra ngoài một lần nữa, cũng không biết có cơ hội hay không.

Cơ hội rất nhanh giáng xuống, Vân Đại đứng ở lối vào tiên cảnh, hòa ái dễ gần vẫy tay với hắn: “Tiểu quỷ, lại đây.”

Đường Đường hoài nghi nơi đẹp thế này chỉ có trong mộng, có khi mình cũng đang nằm mơ ấy chứ, vì thế khuôn mặt hoảng hốt bước chân trôi nổi đi theo Vân Đại vào sân.

Bên trong hơn mười gia đình chân không chạm đất chạy khắp viện, trong tay không phải bưng rổ thì là cầm giá, nhìn thấy Vân Đại đều lần lượt hành lễ chào hỏi, đồ trong rổ giá thoát nhìn hình như là được thảo, trong viện loáng thoáng tràn ngập hương vị Trung được, hòa với hương thơm nhạt nhòa của lá trúc khiến người ta cảm thấy thập phần dễ ngủ.

Đường Đường thấy nhiều người như vậy, rốt cuộc tỉnh táo lại.

“Đây là đâu? Người dẫn ta đến chỗ này làm gì?” Thuận miệng hỏi ra miệng, cũng không trông mong hắn sẽ trả lời. Tuy rằng không quen biết, nhưng bản năng lại cảm thấy người này chắc hẳn sẽ không hại hắn.

“Nơi này đương nhiên là Lưu Vân y cốc, người chưa từng nghe nói?”

“A ha ha, thì ra là Lưu Vân y cốc đỉnh đỉnh đại danh! Quả nhiên danh bất hư truyền!” Nghe rồi mới gặp quỷ... Bất quá người ta đã hỏi như vậy, thế thì khẳng định là có thanh danh.

Hắn vừa nói như vậy, Vân Đại ngược lại hơi giật mình, quay đầu nhìn hắn nói: “Thật sự từng nghe nói? Nghe được những gì?”

“Hơ...” Đường Đường nhất thời há hốc mồm, lắp bắp nói, “Y... Y thuật cao minh...”

Vân Đại cong khóe miệng, cũng không vạch trần, quay đầu tiếp tục dẫn hắn đi vào bên trong.

Hai người đi qua rất nhiều viện lạc lớn lớn nhỏ nhỏ, rẽ qua chín mươi ngã rẽ trong rừng trúc, cuối cùng dừng lại trước viện môn một tòa trúc lâu hai tầng, tiểu đồng ở cửa tiếp đón: “Đại công tử đã về.”

“Sư phụ có ở đây không?” Vân Đại hỏi.

“Có ạ, đang nghỉ ngơi trong viện.”

Vân Đại nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, ngay cả cước bộ cũng thả nhẹ chút. Đường Đường đi theo đằng sau hắn, không hiểu sao có chút hồi hộp, cũng không biết mình đang hồi hộp cái gì.

3. Quyển 1 - Chương 3: Lưu Vân Công Tử

“Sư phụ, ta mang về một người cho ngài xem một chút, tư chất không tệ.” Giọng nói của Vân Đại trước sau như một, nhưng ngữ khí cung kính hơn hẳn so với lúc trên đường.

Thái độ này khiến lòng Đường Đường không khỏi càng thêm hồi hộp, cũng không biết hắn nói tư chất không tệ là có ý gì, tâm trạng lúc này rất giống như hồi thi Đại học, đề thi mới phát xuống không biết là khó hay dễ, trong lòng bất ổn, mau mau muốn lật đề lên xem.

Hắn ở phía sau Vân Đại ló đầu ra, vụng trộm nhìn về phía trước.

Trên ghế đá dưới bóng cây nằm một người, áo dài tuyết trắng, dáng người thon dài, trên mặt che một quyển sách mỏng, thoát nhìn như đang ngủ trưa. Đường Đường hơi hơi giật mình. Hắn tưởng rằng người này nếu đã là sư phụ người khác, cho dù không phải là ông già, ít nhất cũng phải hơn người ta một hai chục tuổi, nhưng hiện tại xem ra rõ ràng là người trẻ tuổi.

“Sư phụ?” Vân Đại thấy người kia không động đậy, nghĩ là đang ngủ, lại thử gọi một tiếng.

Người trên ghế đá đột nhiên động đậy, bóng trắng chợt lóe, điện quang hỏa thạch (*), yết hầu Đường Đường đột nhiên bị đè chặt, sững sốt vài giây mới ý thức được chuyện gì đang diễn ra, máu toàn thân nhất thời chảy ngược, sợ ngây người!

(*) Điện quang hỏa thạch: Ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa – chỉ hành động nhanh chóng, ra tay không kịp đề phòng.

Yết hầu bị hai ngón tay siết có chút không thở nổi, cũng bị xúc cảm lạnh lẽo từ đầu ngón tay kích thích nổi một thân da gà, rõ ràng cảm thấy hàn ý thấm vào tận xương tủy, nhưng lỗ chân lông toàn thân tất cả đều như bị nhiệt hun mà thi nhau mở ra, mồ hôi lạnh điên cuồng chảy ròng ròng.

Động tác trong nháy mắt vừa rồi, đừng nói là người tập võ bình thường, dù có là cao thủ nổi danh trên giang hồ cũng chưa chắc có thể nhìn rõ, huống chi trong mắt Đường Đường thì càng là kinh sợ đến như quỷ như mị. Hắn rõ ràng thấy người nằm ở nơi đó, mắt còn chưa kịp chớp một cái, cổ đã bị siết chặt.

Hắn lập tức kinh sợ không nói nên lời, tròng mắt sững sờ nhìn chằm chằm ống tay áo tuyết trắng trước mặt, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào, trái tim trong lồng ngực “thình thịch” đập mạnh, nếu không phải yết hầu không thuận, chắc có lẽ đã trực tiếp nhảy ra khỏi miệng. Hắn không chút nghi ngờ, nếu bàn tay này tăng thêm chút lực siết, mạng nhỏ này của hắn tuyệt đối sẽ phải bỏ lại ở nơi đây.

Ngón tay không tiếp tục khép lại, có vẻ như cũng không có ý định giết chết hắn, Đường Đường trấn tĩnh lại, chậm rãi ngừng đầu.

Người trước mắt quả nhiên rất trẻ, thoát trông chỉ mới hai sáu hai bảy tuổi, diện mạo đáng người đều là phong hoa tuyết nguyệt, không có chỗ nào chê được, vậy mà trong mắt lại tỏa ra hàn ý lạnh lẽo chết người, khiến người ta không dám nhìn lần thứ hai.

Đường Đường không nhìn lần thứ hai, chỉ là lần đầu tiên nhìn lâu một chút, hai con mắt ngây ngốc trừng to, thẳng tắp, dường như nhìn đến phát gốc, lại dường như như bị dọa choáng.

Người đối diện khẽ nhíu mày rút tay về, vung ống tay áo ra sau, hừ lạnh nói: “Thuộc Sơn, người thấy hắn tốt chỗ nào? Phản ứng dần dần như vậy cũng dám mang về cho ta!”

“Ta dần dần chỗ nào!” Đường Đường nghe thế cảm thấy như bị sỉ nhục, điên tiết đến độ suýt chút nữa giơ chân.

“Tính nhẫn nại cũng không tốt.” người nọ lại đưa ra kết luận.

“Ta tính nhẫn nại không tốt chỗ nào!” Đường Đường lại nổi giận, bị người nọ lạnh lùng nhìn lướt qua, nhất thời sợ đến mức lông tơ dựng đứng, cảm như hén. Hắn lớn từng này, chưa từng thực sự sợ bất kỳ ai, đây là lần đầu tiên e ngại một người. Đôi mắt người này rất tối, tựa như lưỡi đao mang theo khí huyết tinh, tùy ý liếc mắt một cái thôi đã làm hắn sợ tới nỗi không dám lên tiếng, cả người như ở giữa Nam Cực lại bị hất thêm chậu nước, nháy mắt cứng đờ.

Con người tối đen của người nọ không nhìn ra một chút cảm xúc nào, chỉ dùng tầm mắt sắc bén quét một vòng trên mặt hắn rồi xoay người, không tiếp tục mở miệng nữa.

Đường Đường cảm thấy áp lực bao phủ trên người mình nháy mắt tiêu tán vô hình, âm thầm thở ra một hơi. Lại lần nữa giương mắt nhìn qua, lần này chỉ còn thấy được một bóng bạch y giữa màu xanh lục, đáng người cao ngất.

“Dữ như thế làm gì...” Đường Đường nhỏ giọng lên sờ sờ cái cổ hơi hơi phát đau của mình, nơi bị siết kia vừa rồi rõ ràng bị hàn ý xâm nhập, nhưng một lúc sau lại nóng cực kỳ, có lẽ là thật sự bị siết chặt, giờ bỗng rã.

Theo bản năng sờ soạng hồi lâu, ngẫm lại thấy mình đúng là một hải tử đáng thương không ai thương, ăn đói mặc rách, khắp nơi bị người kỳ thị thóa mạ đuổi đánh, bây giờ còn suýt chút nữa chết nơi đất khách quê người, nhất thời cảm thấy uất ức chết đi được, mếu miệng, nhịn không được lên nhe răng với tấm lưng kia.

Bóng dáng kia đột nhiên xoay người, ánh mắt âm u chiếu tới nơi này, giọng nói thanh lãnh chậm rãi vang lên: “Thính lực của ta rất tốt.”

Động tác đang làm khựng lại, Đường Đường vội vàng ngậm chặt miệng, nâng mắt vụng trộm quét qua, không ngờ bị bắt được, nhất thời toàn thân run lên, lại cúi đầu xuống.

Đưa tay gãi gãi trán ngăn trở biểu cảm giận dữ phỉ nhổ trên mặt: Phi! Sao lão tử lại trở nên không có tiền đồ như vậy!

Người đối diện hạ mắt nhìn hai bàn chân trần dính bùn trên đất, mấy đầu ngón chân còn thi nhau ngo nguậy, không khỏi nhấc đuôi mày nhìn chủ nhân bàn chân, phát hiện bàn tay che trán đang không an phận động đậy không ngừng, nhất thời không vui nhịu mày, cả giận nói: “Đứng yên!”

Đường Đường bị dọa nhảy dựng, buông tay ngốc nghếch nhìn hấn, sững sốt hai giây, đột nhiên xù lông: “Địch! Người bảo ta đứng thì ta đứng? Người cho người là ai a! Người bảo ta đứng ta càng không đứng!” Nói xong đặt mông ngồi bệt xuống đất, còn như thị uy hung hăng lắc lắc mông.

Lúc lắc xong đắc ý ngẩng đầu, phát hiện khuôn mặt đối diện đã sắp đen thành than, đôi mắt như hai mũi phi tiêu bắn thẳng về phía này.

“...” Đường Đường bất an xê dịch mông, chậm rãi đứng lên, không dấu vết lui về sau một bước, “Đứng là được chứ gì... Làm gì dữ...”

Hừ hừ ta địch! Lão tử nhịn! Đường Đường nói xong lại cúi đầu, nghiêng mặt nâng tay phần hện gãi trán.

Vân Đại cười tủm tỉm vỗ vỗ ót hấn, đưa tay bóp quai hàm hấn bắt hấn há miệng, vui tươi hơn hử nói: “Sư phụ người xem, răng miệng rất tốt.” Không thêm để ý đến ánh mắt phần nộ của Đường Đường, lại vạch mí mắt hấn lên lật ra con mắt cá chết, “Chà, đôi mắt cũng không tệ.” Một tay che cái miệng đang chuẩn bị tức giận mắng chửi của hấn, một tay quay hấn vòng vòng, “Khung xương cũng coi như tạm được.”

“Này! Đủ rồi!” Vừa được buông ra, Đường Đường giống như bị bỏng, nhảy ra thật xa, phần hện nói, “Người bán gia súc chắc?!”

Vân Đại tươi cười đầy mặt: “Sư phụ, ngài nếu không muốn thu nhận hấn làm đồ đệ, thế thì để ta thu vậy.”

Thu nhận đồ đệ?! Đường Đường trong lòng chấn động, không thể tin nhìn về phía Vân Đại.

Nơi này là y cốc, mà hiện tại khát khao đối với y học của hấn quả thực là trước nay chưa từng có a. Nếu hấn có thể ở lại đây, đó chẳng phải có nghĩa là...

Nhanh chóng phân tích tình hình trước mắt, Đường Đường lấy cảm xúc, một phát bổ nhào lên người Vân Đại, lắp bắp nói: “Thước Sơn sư phụ, ngài thu ta làm đồ đệ đi! Ta rất ham học! Ta cũng nhất định sẽ hiếu kính ngài thật tốt! Ngài hãy thu ta đi!”

“Ta nói muốn thu người làm đồ đệ khi nào?” Vân Đại nghi hoặc nhìn hấn.

“Hử? Vừa mới nói mà, người không phải là muốn đổi ý đấy chứ?”

“Ta chỉ nói thu nhận người, bắt quá cũng không phải là làm đồ đệ của ta.” Vân Đại nháy mắt mấy cái với hấn, vuốt cằm chậm rãi nói, “Gần đây mới nghiên cứu chế tạo ra một loại độc dược mới, đang cần thử được...”

Độc... độc dược?! Thử... thử dược?!

“A ——!!!” Đường Đường sững sốt nửa giây rồi guồng chân chạy như điên, mới chạy được năm mét, áo đã bị người tóm lấy, hấn sổng chết bám chặt khung cửa, hai chân phí công đá loạn trên đất một chặp, “Thước Sơn sư phụ, người thả ta ra! Người mau thả ta ra! Ta nhất định sẽ cảm kích người! Người sai ta đun nước chè củi cũng được, ta miễn cảm với dược vật a! A a a!”

“Câm miệng!” Giọng nói thanh lãnh đột nhiên vang lên sau lưng, Đường Đường cảm thấy tóc gáy mình từng sợi từng sợi đều dựng thẳng, hấn cố nén cảm giác sợ hãi trong lòng, chậm rãi quay đầu, đối diện với hai con mắt lạnh lẽo chết người, nhất thời sợ đến mất tiếng, nuốt nuốt nước bọt, hai chân như nhũn ra. Người nọ thả lỏng tay, hấn “phịch” một tiếng trực tiếp ngã xuống đất.

“Tay chân coi như lưu loát, giữ lại đi.” Người nọ vung ống tay áo, chớp mắt đã nằm về trên ghế đá.

Vân Đại nhìn bộ dạng Đường Đường đầy mặt ngu si ngồi bệt dưới đất, tiến lên đạp một cú: “Còn không mau đi bái kiến sư phụ!”

“Gi? A!” Đường Đường nhanh chóng hồi thần, vừa mừng vừa sợ chạy tới đứng trước mặt sư phụ tương lai, sau đó lại không biết phải làm gì, ngắc đầu trông chờ nhìn Vân Đại.

Vân Đại chỉ tiếc rên sát không thành thếp, lại đạp hấn một cú: “Mau quỳ xuống.”

Cái này... có chút khó đi... Trong lòng Đường Đường bắt đầu rối rắm, hấn lớn từng này chưa từng quỳ trước người sống bao giờ... Bảo hấn quỳ xuống kiểu gì?

“Auuu...” Còn chưa kịp nghĩ kỹ đã bị Vân Đại đá một hòn đá nhỏ trúng khuỷu gối, Đường Đường kêu đau một tiếng mắt rưng rưng, quỳ “bịch” xuống đất. Thôi vậy thôi vậy, cứ coi sư phụ là lão tổ tông đi... Dù sao hấn vốn chính là cổ nhân...

“Nguyên Bảo, bưng trà lên.” Vân Đại cao giọng phân phó tiểu đồng ngoài cửa, bên kia đáp lời rồi vội vàng rời đi.

Đường Đường quỳ gối trước ghế đá, nhìn như ngoan ngoãn cúi đầu, đôi mắt lại vụng trộm nhìn lên trên. Không nhìn còn không sao, vừa ngẩng một cái nhất thời sợ đến hồn phi phách tán, như thế nào cũng cảm thấy đôi mắt ghim trên mặt mình kia giống như hai mũi phi tiêu có độc, lóe ra hàn quang u ám.

“Người tên là gì?”

Thấy hấn thu hồi ánh mắt, không còn khí thế bức nhân như vừa rồi, Đường Đường âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tựa như trên vai bớt đi hai thanh đồng lớn, bất quá lúc trả lời vẫn kèm theo mấy phần cẩn thận: “Đường Đường.”

Sư phụ nhướn mày: “Đường Đường?” Tên thật kỳ quái.

“Ách... Để ta viết ra.” Đường Đường nhanh chóng dùng ngón tay viết tên trên mặt đất, còn tiện thể giải thích: “Tên do ông ngoại ta đặt, nói khi ta sinh ra đúng lúc hoa sen trong ao nước trước nhà nở.”

(*) Tên của Đường Đường: (họ và tên viết khác nhau nhưng đều đọc là ‘đường’), trong đó chữ ‘đường’ đằng sau () có nghĩa là ao, hồ.

“Ông ngoại?” Sư phụ lại nhướn mày.

“Ngoại tổ phụ! Ngoại tổ phụ của ta!” Đường Đường lau mồ hôi.

Trọng điểm chú ý của Vân Đại vẫn đang đứng một bên lại là cái khác, híp mắt nhìn tên hấn bật cười: “Vậy tên người đáng lẽ ra nên gọi là Đường Hoa.”

“...” Đường Đường ngắc đầu khinh bỉ liếc hấn một cái.

Sư phụ thu hồi ánh mắt, buông mi nói: “Hôm nay người gia nhập môn hạ ta, sau này phải nghe ta sai bảo, người có bằng lòng hay không?”

“Không cần giết người chứ?” Đường Đường khi nói lời này giọng hơi phát run, cẩn thận quan sát sắc mặt đối phương. Tuy rằng nơi đây là y cốc, nhưng hấn vừa rồi đã được linh giáo công lực di chuyển và khóa hầu trong nháy mắt, không chút nghi ngờ tính tồn tại của việc có thể sẽ phải giết người a.

“Việc này ta không ép người.”

Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi...”

“Nhưng nếu người khác muốn đẩy người vào chỗ chết mà người không chống trả, vậy thì người có chết cũng không hết tội.”

“...” Sư phụ, không đáng sợ như người nói chứ.

Đang âm thầm lau mồ hôi lạnh, Nguyên Bảo bên kia đã bưng khay trà đi tới. Nguyên Bảo cũng là người thông minh, lúc trước ở cửa đã nghe được bảy tám phần, lúc này trong khay trà bưng tới không chỉ có trà, còn có một miếng ngọc bội đẹp để tinh xảo.

Vân Đại tán thưởng nhìn hần một cái, đưa chén trà cho Đường Đường. Đường Đường đưa tay nhận lấy, đột nhiên cảm xúc dào dạt.

Chuyện chỉ có trong phim truyền hình này vậy mà lại diễn ra trên người mình, làm sao có thể không khiến người kích động? Trước chưa nói đến sẽ có cơ hội tiếp xúc với võ công trong truyền thuyết, chỉ riêng y thuật thôi đã đủ khiến cho hần hưng phấn không thôi rồi. Lùi một bước, hần rút cuộc có một chỗ an thân, không cần lo bị đối, cũng không cần chỉ vì một cái bánh bao mà phải chạy trốn chết nữa.

Hần trịnh trọng nâng cao chén trà: “Sư phụ, thỉnh uống trà!”

Trà được đón đi, uống một ngụm tượng trưng rồi thả lại lên khay. Đường Đường ngẩng đầu vui vẻ nhìn sư phụ hần. Cũng không biết có phải do tác dụng từ tâm lý hay không mà sau khi bái sư xong, e ngại trong lòng đối với hần mặc danh kỳ diệu (*) giảm bớt vài phần, nhìn lại lần nữa, cặp mắt kia hình như cũng không còn đáng sợ đến vậy.

(*) không giải thích được, không hiểu ra sao.

“Ngọc bội này người giữ, sau này đi ra ngoài sẽ đại diện cho thể diện của Lưu Vân y cốc ta, không được tùy hứng làm bậy.”

Đường Đường gật đầu nhận ngọc bội, trong lòng vui sướng. Ngọc bội này vừa nhìn đã biết không phải là vật tầm thường, vân ngọc bên trong trôi chảy sáng bóng, trên ngọc khắc một chữ “Vân”, nét chữ phiêu dật, bút lực mạnh mẽ.

“Cám ơn sư phụ!” Đường Đường cười đến thấy rằng không thấy mắt.

Sư phụ nhìn hần, khuôn mặt tuần tú ẩn hiện vẻ tức giận, hừ lạnh nói: “Về sau ở bên ngoài đừng có bày ra khuôn mặt tươi cười này! Ai không biết còn tưởng ta thu một đồ đệ gốc.”

“...” Tươi cười của Đường Đường cứng đờ trên mặt.

“Phi...” Vân Đại ở một bên run vai nghẹn cười thập phần vất vả, vẫy tay nói, “Nguyên Bảo, đi nói một tiếng với Đông Lai, bảo hần thu dọn lại trúc lâu phía sau một lần, rồi chuẩn bị chút nước ấm, về sau để hần hầu hạ tứ công tử.”

Tứ, công, tử...” Mặt Đường Đường đầy dấu chấm hỏi.

Tựa hồ nhìn ra nghi vấn của hần, Vân Đại cười tủm tỉm nói: “Ta là đại sư huynh của người, Thước Sơn. Một lúc nữa sẽ đưa người đi gặp nhị sư huynh Mặc Viễn, tam sư huynh Đàm Yển. Bất quá, nhìn diện mạo này của người, vẫn là đi tắm rửa thay quần áo trước thì tốt hơn.”

Đường Đường một đầu hắc tuyến (*), chẳng phải là lưu lạc mấy ngày thôi sao... Nếu tắm rửa thay quần áo quan trọng như vậy, tại sao không để ta tắm rửa trước một cái rồi mới đi bái sư? Như vậy ít nhất ta sạch sẽ còn thảo hỉ (**) một chút a... Ánh mắt lại thối về phía sư phụ...

(*) hắc tuyến là cái sọc sọc này -_-|||

(**) thảo hỉ: khiến người thích

Tuần mi của sư phụ hơi nhấc, thanh âm lạnh lùng nói: “Đứng lên đi.”

Một tiếng lệnh miển này quả thật giống như tiếng trời, Đường Đường nhanh chóng từ dưới đất đứng lên.

“Sư phụ, nghe nói chúng ta mới có thêm một vị tiểu sư đệ?” Hai nam tử trẻ tuổi từ ngoài cửa tiến vào, người đi trước mi mục như họa, một thân đồ đen tôn lên làn da trắng hơn tuyết, người theo sau mặc áo dài màu nguyệt nha chần chu, toát ra vài phần phong độ của người tri thức, đôi mắt sáng sủa thần thái sáng láng, thoát nhìn nhỏ tuổi hơn người phía trước. Khí chất hai người khác hẳn nhau, liếc mắt một cái là có thể đoán được, người đi trước là Vân Nhị, người phía sau là Vân Tam.

Đường Đường đầy mặt sáng lạn cười với họ: “Nhị sư huynh, tam sư huynh, ta là Đường Đường.”

Hai người kia nhìn thấy hần đều sửng sốt.

Vân Tam bộ dạng thư sinh chặc chặc hai tiếng bước nhanh tới, nắm tay áo bộ đồ bệnh nhân kéo hẳn qua nhìn trái nhìn phải, lắc lắc đầu, thở dài một hơi: “Thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu (*). Người sao có thể tùy tiện làm vậy như vậy, cắt đi mái tóc dài đẹp đẽ? Lại nhìn xem một thân ăn mặc chả ra gì này của người, thật sự là... thật sự là... Ai... Thật sự là bôi nhọ sự nhã nhặn a!”

(*) Ý nói thân thể tóc da con người là bẩm được cha mẹ ban cho, không nên hủy hoại.

Đường Đường nhìn vẻ mặt đầy đau đớn của hắn, trợn mắt há hốc mồm.

Vân Đại hợp thời giới thiệu: “Đây là tam sư huynh của người Đàm Yển, còn người kia là nhị sư huynh của người Mặc Viễn.”

Vân Nhị mi mục như họa cũng đến gần hai bước, trên dưới đánh giá Đường Đường một phen, nở một nụ cười diên đảo chúng sinh, nháy mắt bừng sáng một khoảng trời, nhật nguyệt quang hoa (*). Vân Nhị ôn hòa nhìn hắn, dịu dàng nói: “Trông giống con chuột.”

(*) ánh mặt trời mặt trăng rơi xuống trần gian như hoa nở mùa xuân.

Đường Đường: “...”

Vân Đại cười tủm tỉm vỗ vỗ ót hắn: “Quen dần là được.”

Trong tiểu trúc lâu, Đường Đường ôm Đông Lai chảy nước mắt gào khóc: “Đông Lai a! May mà vẫn còn người là bình thường! Không thì ta thật không biết làm thế nào! Đông Lai người là người tốt! Người cực tốt a!”

Đông Lai gãi gãi đầu, đầy mặt khó hiểu: “Tứ công tử, người làm sao vậy? Ai mà không phải người tốt? Có phải có người bắt nạt người không? Nếu có người bắt nạt người đi nói với công tử một tiếng, công tử nhất định sẽ báo thù cho người!”

Đường Đường đầy mặt hiền lành sờ sờ tóc Đông Lai: “Không có việc gì, không có việc gì a, ta chỉ là giải tỏa chút thôi.” Nói xong lột quần áo trên người ra, rào một tiếng ngồi vào một đống, thoải mái hừ hừ hai tiếng, nháy mắt đã chìm vào giữa màn hơi nước trắng xóa.

“Này, Đông Lai, người lại đây.” Đường Đường ngoắc ngoắc ngón tay.

“Có việc gì a tứ công tử?” Đông Lai ngoan ngoãn lại gần.

Đường Đường nhìn bốn phía, gãi tai nhỏ giọng hỏi: “Sư phụ hắn lão nhân gia gọi là gì? Đại sư huynh giới thiệu tất cả mọi người cho ta một lần, nhưng lại chưa nói sư phụ gọi là gì?”

Đông Lai mê mang nói: “Công tử là sư phụ người, người gọi là sư phụ là được rồi còn gì.”

“Ấy, không phải không phải! Ta hỏi tên kìa!”

Đông Lai đầy mặt khó xử.

“Không phải chứ? Điều này cũng không thể nói? Có cần thần bí như vậy hay không a?”

Đông Lai nhăn mũi nói: “Không phải không thể nói, chỉ là, ta cũng không biết. Người giang hồ đều gọi hắn là Lưu Vân công tử, chắc... chắc tên là Lưu Vân.”

“Hử?”

“Công tử lúc giận dữ rất đáng sợ, cho nên không ai dám hỏi.”

“.....”

4. Quyển 1 - Chương 4: Sư Phụ Mắng Chửi Người

Đường Đường mấy ngày hôm trước vì một ngày ba bữa phải bồn ba khổ không kể hết, không có sức lo nghĩ chuyện bệnh viện, hiện tại tắm xong, thần thanh khí爽, hơn nữa sinh hoạt có bảo đảm, tư duy bắt đầu linh hoạt, tuy rằng biết rõ dù có về bao nhiêu lần cũng không làm được gì, nhưng trong lòng dù sao vẫn nhớ lão mẹ, phải nhìn trộm một chút mới yên tâm được.

Bất quá việc cần thiết nhất bây giờ vẫn là làm quen một chút với điều kiện sống của y cốc, mau chóng học tập. Nói không chừng Tây y không thể giải quyết vấn đề, Trung y lại có thể nghĩ được biện pháp.

Hắn cởi vũ bản thân một phen rồi thay quần áo sạch sẽ Đông Lai đã chuẩn bị. Chỉ là trang phục cổ đại vốn rộng rãi, đi đường không quen chút nào, hơn nữa đồ còn là mượn của Vân Tam, mặc trên người hắn lớn hơn một cỡ, lại càng vướng chân vướng tay, lúc ra cửa còn bị vấp một cái, may mà Đông Lai đứng ngay bên cạnh hắn, kịp kéo hắn lại.

Giằng co suốt nửa ngày, trời đã gần chạng vạng. Đi đến cửa tiểu viện của Lưu Vân công tử sư phụ hắn, Đường Đường tham đầu tham não (*) do dự hơn mười phút, muốn vào lại không dám vào, chọc cho Nguyên Bảo che miệng cười trộm không thôi.

(*) tham đầu tham não: Ló đầu ra nhìn tứ phía, rình mò

Lưu Vân đang ở trong phòng viết chữ, đã sớm nghe được tiếng bước chân của hắn, lại đợi nửa ngày cũng không thấy người đâu, nhất thời lạnh mặt, phần nộ quát: “Đây đưa cái gì! Còn không mau đi vào cho ta!”

Vừa dứt lời, Đường Đường nhanh chóng xuất hiện ở cửa thư phòng như thú triệu hồi, trợn tròn mắt thở phì phò.

“Đi vào!”

“Dạ!” Đường Đường sợ hắn lại tức giận, vội vàng nhấc chân vào phòng, kết quả đi nhanh quá, lại bị vấp ngưỡng cửa, một chân không kịp phanh lại đâm phải vật áo, nháy mắt liền chúi đầu xuống đất. Hai lần vấp ngã liên tục này của hắn kỳ thật không thể hoàn toàn trách quần áo của Vân Tam, kiểu cửa như này trước đây hắn chỉ mới bước qua mấy lần ở nhà cũ của ông ngoại, đến nơi đây cứ luôn xem nhẹ sự tồn tại của nó.

Hắn nhận mệnh nhắm mắt lại, khi sắp sửa ngã xuống đất, gáy áo đột nhiên bị giữ chặt, tiếp theo cả người được kéo lên.

Vì sao cứ thích túm cổ áo mình...

Hắn buồn bực nghĩ, nương theo sức kéo ba chân bốn cẳng đứng lên, kết quả hai người cách nhau quá gần, vừa ngẩng đầu đã “cộp” một tiếng đụng vào cằm Lưu Vân.

... Hoảng!!

Đường Đường nhanh chóng lui về sau hai bước kéo dài khoảng cách, vừa muốn giải thích, gót chân đột nhiên đá phải cửa, lại hoa lệ lệ bị vấp, “a a” rú lên, múa may tay áo ngã ra sau, khi đầu chỉ còn một ly là tiếp xúc tới mặt đất, dừng lại.

Lưu Vân đen mặt túm người đến trước mặt, lớn tiếng quát: “Ngu xuẩn!”

Đường Đường dưới ánh mắt lạnh thấu xương của hắn rụt rụt cổ: “Sư phụ, ta xin lỗi! Ta... ừm... à... quần áo hơi rộng...” Giọng nói nhỏ dần xuống.

Lưu Vân liếc nhìn y phục trên người hắn, lại nhìn mặt hắn, vẻ mặt kia giống như thật sự đang nhìn một thằng ngu.

Đường Đường nhất thời rất là thụ thương, đầy mặt chán nản vô thanh lên án: Chưa từng có ai mắng mình như vậy... Rất dễ kích tự tôn...

Lưu Vân xoay người đi đến trước bàn: “Lại đây.”

Đường Đường không tình nguyện lết qua.

“Biết làm những gì?”

“A?” Đường Đường ngẩng đầu nhìn hắn, “Về mặt nào?”

“Mọi mặt.”

Đệch! Câu hỏi mở kiểu này phải trả lời như thế nào? Chắc không thể nói Văn Toán Anh Lý Hóa Sinh nhỉ? Hay là ca hát mỹ thuật thể dục?

Lưu Vân nhìn biểu cảm rối rắm trên mặt hắn, nhíu mày nói: “Cái gì cũng không biết?”

“Sao có thể!” Đường Đường nhảy dựng lên, “Ta... Ta... Ta... Ta biết chứ!”

Lưu Vân yên lặng nhìn hắn ba giây, cuối cùng quyết định chấm dứt đề tài này: “Về sau mỗi ngày trừ ba bữa và lúc ngủ, thời gian còn lại ngươi đều phải đến chỗ ta, hiểu chưa?”

Đường Đường gật đầu như già tởm.

Lưu Vân lại dặn vài câu, thấy hắn vẫn cúi đầu bày vẻ ngoan ngoãn, cũng không lãnh ngôn lệ ngữ, ba mắng sáu quát nữa. Phút cuối cùng còn từ trong phòng tìm ra một bộ y phục ném cho hắn: “Ngày mai mặc bộ này, miễn cho vấp ngã khắp nơi, rồi ra ngoài mua mấy bộ vừa người.”

Y phục trắng như tuyết, cầm trong tay vừa mềm vừa trơn, thoát trông rất tao nhã, hơn nữa tuyệt đối không phải là mới mua, là quần áo cũ đã mặc. Đường Đường giật mình ngẩng đầu: “Y phục của sư phụ?”

“Àn.”

Đường Đường nhất thời hí mắt cười rộ lên, giống như đứa bé được cho kẹo, lộ ra hàm răng trắng trắng, thập phần thảo hỉ, nhưng rơi vào mắt Lưu Vân lại biến thành ngốc.

“Ta đã nói rồi, không được cười như vậy nữa.”

Nụ cười của Đường Đường vẫn không thay đổi, hiếm thấy cãi lại hắn một câu: “Sư phụ chỉ nói không cho cười bên ngoài, hiện giờ có phải ở ngoài đâu, cũng không có người ngoài nữa.” Thật là, bản thân không thích cười, còn không cho người khác cười.

Lưu Vân yên lặng nhìn hắn, khuôn mặt ẩn hiện vẻ tức giận.

Đường Đường thức thời thu lại nụ cười, đột nhiên đập trán ngạc nhiên kêu lên: “Ấy dà, không đúng a! Y phục của tam sư huynh ta mặc còn sợ rộng, làm sao mặc được y phục của sư phụ!”

“Không sao, mấy năm trước.” Lưu Vân thản nhiên nói, “Ngươi mặc vừa.”

“Ồ!” Đường Đường gật đầu, lại vui vẻ cười rộ, ngón tay vuốt ve qua lại y phục sư phụ một lúc lâu, ngẩng đầu nịnh nọt, “Y phục mấy năm trước của sư phụ còn có bộ thứ hai, bộ thứ ba không?”

“...?” Ánh mắt sắc như dao lại xuất hiện.

Đường Đường lấy lòng cười cười, vẫy tay thức thời ngậm miệng lại.

Lưu Vân thanh âm lạnh lùng nói: “Về đi. Sau bữa cơm chiều lại đến đây học một ít nội công tâm pháp cơ bản.”

“Nội công?” Đường Đường ngẩng mạnh đầu lên nhìn hắn, nháy mắt mấy cái mới tin rằng mình không nằm mơ, nhanh chóng hưng phấn lên, chỉ chớp mũi mình cười toét miệng: “Ta có thể học nội công?”

“Nói thừa! Không thì ngươi bái sư làm gì?” Lưu vẫn liếc nhìn biểu cảm muốn bao nhiêu ngu ngốc có bấy nhiêu ngu ngốc của hắn, nhún mày quay đi không muốn nhìn thêm một chút nào nữa, trong lòng bắt đầu hoài nghi có phải hắn đã thu nhầm đồ đệ rồi hay không.

Nội công a... Tâm trí Đường Đường hướng tới, lau nước miếng đi về tiểu trúc lâu của hắn, nhìn thấy Đông Lai bắt đầu kích động nói lung tung, nói sắp được luyện công a sắp được học võ a thật kích động a vân vân, quay đi quay lại cũng chỉ có chút nội dung như vậy.

Hắn dù sao cũng từng luyện công phu quyền cước, lực tay không nhỏ, Đông Lai chỉ là thiếu niên mới mười mấy tuổi, lại không có trụ cột võ công gì, thân mình xương cốt yếu ớt, bị hắn nắm bả vai thiếu điều muốn trật khớp, về mặt cầu xin nói: “Tứ công tử, ăn cơm.”

“Đi thôi đi thôi...” Đường Đường vỗ vỗ vai hân, ý do vị tấn, “Ăn cơm ăn cơm...”

Cơm chiều là bốn sư huynh đệ ăn cùng nhau, thức ăn trên bàn món nào cũng thật tinh xảo, Đường Đường lưu lạc mấy ngày, từ miệng đến thực quản đến dạ dày, tất cả đều nhạt thêch, nước miếng tí tách không kịp lau, cũng không có sức để tâm cái gì là lễ nghi với tôn ti, lớn bé khác biệt, vừa ngồi xuống là thả phanh ăn lấy ăn để.

Ăn được một nửa mới đột nhiên nhớ tới một vấn đề, nâng mặt một bên cười một bên lúng búng nói chuyện: “Hử? Sao sư phụ không ăn cùng chúng ta?”

“Vấn toàn...” Vân Nhị còn chưa nói dứt lời đột nhiên mắt nháy nháy, khóe mắt dính một hạt cơm, ngay sau đó mặt lại dính thêm hai hạt... Ánh mắt dụ dằng chuyển về phía Đường Đường, dần dần sâu thẳm, sau đó lại lóe sáng, là bị lửa giận thấp sáng.

“Phụt... Ha ha ha...” Vân Đại vui vẻ chỉ tay vào mặt hân, “Ồi chào tiên tử hạ phàm, ha ha ha...”

Vân Tam cũng ném dưa cố gắng nhin cười, bả vai run lên bần bật.

Vân Nhị trước đây đúng là từng lòi thoi, nhưng đã sớm là quá khứ, từ khi vào y cốc, hân đã khi nào đánh mất thể diện? Hơn nữa ngoại hình xinh đẹp, cả ngày xinh đẹp như tiên tử, đã bao giờ chật vật như vậy? Không ngờ hôm nay lại bị một thằng nhãi mới đến văng cơm, nhất thời vẻ mặt vụn vụn, nhe răng hung hân nói, “Giỏi! Giỏi lắm!”

“Xin lỗi xin lỗi... Xin lỗi xin lỗi...” Đường Đường vội vàng rời mông khỏi ghế, kiếm một cái khăn bên cạnh lau cho hân, tay vừa đưa ra một nửa đã bị Vân Nhị nhanh chóng bắt lấy, nhẹ nhàng vụn ngược lại.

“Á...” Trong phòng ăn vang lên một tiếng sói tru xóa tan mây mù, hơn phân nửa y cốc đều nghe thấy.

“Người dùng cái khăn bẩn thỉu này lau cho ta? Hử?” Vân Nhị nhìn ngũ quan đau đến vụn vụn của hân, lại nhìn cái khăn dính dầu mỡ trong tay hân, trên tay tăng thêm phần lực nói.

“Nhị ca ta sai rồi, ta sai rồi!” Đường Đường vội vã biện giải, miệng ngọt bao nhiêu tuôn ra bấy nhiêu, “Nhị ca người phong tư yếu diệu, một chút tỳ vết này không thể ảnh hưởng được gì, thật mà thật mà, vẫn rất dễ nhìn! Ta lập tức đi múc nước cho người rửa mặt! Ái da, đau đau... á... Cứu mạng... A... Ta sai rồi ta thật sự sai rồi! Nhị ca đại nhân đại lượng...”

Vân Nhị hành hạ đủ, giận cũng nguôi đáng kể, rút cuộc buông tay ra, giọng nói khôi phục dụ dằng: “Ngoan, đi lấy nước đi.”

Đường Đường đẩy mặt á náy mang nước về, một bên nhìn hân chậm rãi rửa mặt, một bên xoa cổ tay xanh tím của mình cảm thán: “Sao khi lực người này lớn vậy nha? Đúng là không nhận ra!”

“Khí lực lớn?” Vân Nhị nghe được phì cười, “Người cho rằng ta là mãng phu (người thô kệch) chắc? Đây là nội lực đầy ngực tử!” Nói xong ném khăn mặt vào chậu nước, vẩy tay nói, “Ngoan, đi đổ nước đi, về đây ăn tiếp.”

“Nga!” Đường Đường nghe theo mệnh lệnh mang nước ra ngoài đổ, lúc ngồi về bàn mới thấy cái bụng vừa nhồi được một nửa đã bị xoay vụn cho phát đói, vội vàng gấp một miếng thịt nướng, không coi ai ra gì tiếp tục đánh chén.

Vân Nhị thương hại nhìn hân thật lâu, ánh mắt dụ dằng chảy nước: “Ta rút cuộc biết sư phụ vì sao dễ dàng như vậy đã thu người làm đồ đệ.”

“Vì sao?” Đường Đường trong miệng nhồi đầy thức ăn, nỗ lực ngẩng đầu khỏi bát to, lúng ba lúng búng hỏi.

“Bởi vì người thật sự rất không nhâ nhận, sư phụ đúng lúc thiếu một đồ đệ thiếu đánh như người, khi nào tâm tình tốt thì chậm rãi chỉnh người, khi nào tâm tình không tốt thì chỉnh chết người.”

Đường Đường sợ đến mức nắc một cái.

Vân Nhị u u thở dài, nói tiếp: “Nhớ năm đó lúc chúng ta báỉ sư, sư phụ tiên xao hậu kích, tả thí hữu tham, hận không thể coi chúng ta là bao cát mà trong trong ngoài ngoài lật qua lật lại xem xét hơn mười lần, quan

sát chúng ta suốt bảy ngày bảy đêm, mãi sau mới yên tâm thu chúng ta làm đồ đệ. Nhưng ngươi thì sao, hai ba câu nói đã thu. Cái này nói lên điều gì?”

“Điều gì?” Đường Đường nắc nắc một cái hỏi.

Vân Nhị nhìn về phía Vân Đại, Vân Đại cười tủm tỉm sờ sờ cằm: “Người đầu óc đơn giản, không đáng để lo...”

“Cạch!” Không đợi hắn nói xong, Đường Đường đập đũa xuống, vỗ bàn bật dậy, chỉ vào hắn run run nửa ngày cũng không nói được lời nào, cuối cùng ngón tay chuyển sang phía Vân Tam, “Tam nhi, ngươi đòi lại công bằng cho ta!”

Vân Tam cực kỳ bất mãn trừng mắt nhìn hắn một cái, chậm rãi nhấm nuốt thức ăn trong miệng, buông đũa, súc miệng, lại lấy khăn lau lau tay, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: “Lời thánh nhân dạy: Ăn không nói, ngủ không nói. Các ngươi một đám đều vi phạm lời dạy của thánh nhân, ta không khuyên được các ngươi thì thôi, các ngươi sao cứ muốn kéo ta xuống nước?” Trên khuôn mặt tràn đầy u sầu, nói xong bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, cầm đũa lên tiếp tục dùng bữa.

“...” Khóe miệng Đường Đường run rẩy: Sao mình lại muốn tìm hắn phân xử cơ chứ? Sao mình lại muốn tìm hắn phân xử chứ hử hử?

Sau bữa cơm, hắn càng nghĩ càng thấy không thích hợp, tuy rằng biết giang hồ hiểm ác, nhưng sư phụ hắn cũng quá cẩn thận chứ? Thu đồ đệ mà cũng phải cẩn thận đến vậy, chẳng lẽ có ai muốn hại hắn?

“Đông Lai! Ngươi lại đây!” Hắn vẫy vẫy tay với Đông Lai.

Đông Lai đang bận rộn trải giường chiếu cho hắn, nghe vậy ngoan ngoãn đi qua: “Tứ công tử, ngươi muốn hỏi gì ạ?”

“Hử? Sao ngươi biết ta muốn hỏi gì ngươi?” Đường Đường kinh ngạc.

Đông Lai vò đầu: “Không phải viết hết trên mặt sao...”

“...” Bốn chữ “đầu óc đơn giản” Vân Đại gán cho hắn đột nhiên chui vào trong não, Đường Đường sờ sờ mặt, vẻ mặt uể oải, “Rõ như vậy à?”

“Vâng.” Đông Lai gật đầu, cười hi hi nói, “Có thể hầu hạ tứ công tử là phúc của Đông Lai.”

Ôi má ơi, cổ nhân toàn nói như vậy hả? Đường Đường rất không quen với cách thức biểu đạt trực tiếp khác thường này, xoa xoa cánh tay nổi da gà, nói: “Vì sao lại nói như vậy a?”

“Tâm tư người khác đều rất khó đoán, Đông Lai không đủ thông minh, luôn lo sợ không hầu hạ được. Tứ công tử ngươi lại không giống vậy a, ngươi là người tốt.”

Đường Đường hắc tuyến đầy đầu. Tạm thời coi là khích lệ đi...

“Ồ... Đông Lai a... Thật ra tâm tư khó đoán cũng không hẳn là người xấu... Ngươi nhìn y phục này, sư phụ đưa đấy...” Hắn cơm nước xong liền thay quần áo của sư phụ, quả nhiên rất vừa người, mặc trên người rất thoải mái.

“Ta chưa nói công tử là người xấu a...” Đông Lai đầy mặt vô tội nhìn hắn.

Đạch! Mình như vậy không phải là chưa đánh đã khai sao! Đường Đường hơi hơi chột dạ, buồn bực xoa xoa ngực: “Ta cũng không nói sư phụ là người xấu a, ha ha, ừ, ngươi làm việc đi, đi làm việc đi.”

Bước chân Đông Lai dính chặt tại chỗ không di chuyển: “Ngươi không phải có điều muốn hỏi ta à?”

“A!” Đường Đường đột nhiên kêu to một tiếng, dọa Đông Lai nhảy dựng, “Ta phải đi luyện công! Hối sau, hối sau.” Còn chưa dứt lời người đã nhảy loi loi ra ngoài không thấy bóng dáng.

“Chạy trốn nhanh thế...” Đông Lai sờ sờ ót, “Quả nhiên y phục vừa người.”

Trong tưởng tượng của Đường Đường luyện công là chuyện cực kỳ phong cách, chưa nói đến ngày xưa ông ngoại cầm thanh kiếm múa đến múa đi có bao nhiêu tiêu sái phiêu dật, chỉ riêng nội công thôi, khoan chân ngồi một chỗ dồn khí đan điền gì đó, cũng đã phi thường có phong phạm.

Nhưng hiện thực thường thường không như mong muốn.

Sư phụ nói: “Ý thủ đan điền.”

Hắn bày xong tư thế nghen một hơi, cuối cùng học một tiếng không nhận được nữa, chợt dạ ngắc đầu: “Sư phụ, đan điền ở đâu?”

Sư phụ nói: “Khí tẩu nhâm đốc.”

Hắn chớp chớp mắt ngó trái nhìn phải trên người mình: “Sư phụ, nhâm đốc ở đâu?”

Sư phụ nói: “Chưởng chỉ khí hải.”

Hắn giơ nắm tay lên trước mặt trừng mắt nhìn trong chốc lát, yếu ớt mở miệng: “Sư phụ, khí hải ở đâu?”

Sắc mặt sư phụ càng ngày càng đen: “Khí hành chu thiên!”

Cổ hắn hận không thể rứt hắn vào trong áo: “Sư... Sư phụ, chu thiên ở đâu?”

“Ngu xuẩn!” Sư phụ rút cuộc bùng nổ, ánh mắt sắc như dao xoẹt xoẹt bắn tới, “Chu thiên không phải huyết vị!”

Hắn sợ đến mức không dám hó hé, kinh hồn táng đảm ngồi dưới đất.

Không khí tĩnh lặng ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, hắn hơi chút đứng ngồi không yên, giương mắt trộm dò xét, ánh mắt trực tiếp đụng vào mắt đao của sư phụ, sợ đến phát run, thật cẩn thận vươn tay lắc lắc áo hắn: “Sư phụ đừng nóng giận, ta sai rồi.”

“Người không sai.”

Hử?

“Ngày mai học phân biệt chính xác huyết vị trước, miễn cho sau này thi châm cho người khác bị mất mặt xấu hổ.”

“Vâng vâng.” Đường Đường nịnh nọt gật đầu.

“Lúc cơm chiều xảy ra chuyện gì?”

“A?” Đường Đường còn đắm chìm trong đau khổ bị ăn mắng vì không tìm được huyết vị, nhất thời không hiểu được ý của những lời này, ngắc đầu hơi giật mình nhìn hắn.

“Nghe được tiếng kêu của người.” Lưu Vân nhìn hắn một cái, thản nhiên nói.

“A... người hỏi cái này a!” Đường Đường bưng tỉnh đại ngộ, hì hì cười nói, “Không có chuyện gì to tát, chỉ là đùa giỡn với bọn họ, khí lực không đủ lớn, cổ tay bị nắm đau thôi.”

“Ân.” Lưu Vân thản nhiên quét mắt qua cổ tay hắn, không hỏi nhiều nữa, “Đứng lên.”

“Dạ!” Sung sướng hài lòng đứng lên.

“Đứng trung bình tấn một canh giờ.” Sư phụ đơn giản nói rồi vung ống tay áo đi vào phòng.

Miệng Đường Đường há to đến có thể nhét vừa một quả cà chua: Một canh giờ, chẳng phải là hai tiếng?!”

Cứ như vậy, kiếp sống tập võ của hắn – bằng bài luyện tập đứng trung bình tấn làm eo đau chân nhũn, nhàm chán mệt mỏi rồi, một phút ngã một lần, nửa phút bị mắng một câu – bắt đầu.

Buổi học đầu tiên khủng khiếp này không chỉ khiến thân thể hắn mỗi một không chịu nổi, ngay cả tâm lý cũng liên tục phải chịu đả kích, vậy nên hắn sinh ra sự hoài nghi cường liệt về bản thân.

Hắn sau này còn từng giữ chặt Vân Đại hỏi một câu như vậy: “A Đại a, người trước kia vì sao muốn mang ta về bái sư a? Có thể nói cho ta biết, thiên phú của ta ở đâu không? Tư chất tốt đẹp của ta ở đâu? Ta hiện tại có nhu cầu cấp bách muốn người chỉ cho ta một con đường sáng a!”

Hắn hỏi như vậy thật ra là hy vọng Vân Đại có thể an ủi mình một chút, nhưng sự thật chứng minh, hắn đã đánh giá cao lương tâm của Vân Đại.

Vân Đại cười tủm tỉm vỗ vỗ đầu hấn: “Cuộc sống ở y cốc có hơi nặng nề, ta chỉ là cảm thấy, mang người về có lẽ sẽ thêm một ít việc vui, mua vui cho mọi người. Không hơn, người đừng nghĩ nhiều.”

“...”

Đường Đường đứng trung bình tấn xong kéo tấm thân nửa tàn bỏ về tiểu ốc của mình, chui tọt vào trong chăn.

Đông lại chạy tới kéo hấn: “Tứ công tử, mau đứng lên tắm rửa, tắm xong rồi ngủ tiếp.”

“Ngô... Không tắm... Cho ta ngủ...” Hấn gục đầu quay mặt phẩy phẩy tay với Đông Lai.

“Không được a, mau đứng lên! Người vừa rồi cả người ra mồ hôi, không tắm nước ấm sẽ dễ bị cảm lạnh.” Đông Lai bám riết không tha lời nửa người hấn ra khỏi giường.

“Không tắm cũng không sao... Buồn ngủ chết... Để ta ngủ...” Mười ngón níu chặt lấy đệm giường không chịu buông tay.

Lực đạo trên chân đột nhiên biến mất, Đông Lai kinh hãi kêu: “Công tử!”

“A!” Đường Đường nhảy phắt dậy, “Sư phụ!..... Ân? Sư phụ đâu?”

Đông Lai cười hì hì tha hấn đến bên cạnh thùng gỗ, thuận thực cởi quần áo đẩy người xuống nước, lau nước ấm trên mặt, ngạc nhiên lật qua lật lại nhìn hai tay mình, thở dài: “Úi? Lực tay mình khỏe lên!”

Đường Đường uống vào hai ngụm nước tắm, rào rào bám lấy miệng thùng đứng lên, suy yếu hắt cằm nói: “Đông Lai... Người học xấu...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-tu-cuoi-voi-do-nhi-mot-cai-nao>